

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/219/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7514201794
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7514201794.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a sudcov JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Adriany Murínovej, v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému Jánovi Budaiovi, zastúpeného opatrovníčkou Mgr. Marcelou Uhriákovou, zamestnankyňou Okresného súdu Košice-okolie, o zaplatenie 218,07 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 7.7.2014 č.k. 11C 93/2014-66 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Týmto rozsudkom rozhodol súd prvého stupňa o peňažnom nároku žalobcu titulom postúpenej pohľadávky zo zmluvy o splátkovom úvere.

Pri rozhodovaní vychádzal súd prvého stupňa zo zistenia, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa a.s. so sídlom v Bratislave uzatvorila so žalovaným dňa 26.10.2005 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej žalovanému úver v sume 27.000,-Sk s dohodnutou úrokovou sadzbou 17,30% s mesačnou splátkou v sume 730,-Sk. Ďalej súd prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že na základe zmluvy o postúpení právna predchodkyňa žalobcu zmluvou zo dňa 27.9.2012 postúpila na žalobcu pohľadávku z uvedenej zmluvy o splátkovom úvere a ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 990,27 eura, ktorá pozostávala z istiny 623,39 eura, riadneho úroku v sume 107,87 eura, úroku z omeškania v sume 259,01 eura. Zmluva o splátkovom úvere bola uzatvorená podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalovaný si v konaní uplatnil zaplatenie 9 splátok úveru splatných od 20.2.2010 do 20.10.2010 v celkovej výške 218,07 eura. Na základe uvedených zistení a po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný z dôvodu premlčania uplatneného nároku. V tejto súvislosti súd prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzal z ust. § 101 a 112 Obč. zákonníka a bodu 7.6.1. všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne a.s. podľa ktorého ak dôjde k porušeniu akékoľvek zmluvnej povinnosti zo strany klienta, alebo ak je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktorá trvá viac ako 10 dní, banka je oprávnená a/ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, b/ vypovedať zmluvu o úvere alebo od nej odstúpiť. Zo žalobného návrhu a jeho príloh súd nezistil skutočnosť, že by zo strany právnej predchodkyne žalobca alebo žalobcu došlo k mimoriadnej splatnosti úveru alebo k vypovedaniu či odstúpeniu od zmluvy o úvere. Splatnosť úveru nastala 20.10.2010 čo vyplýva zo zmluvy o úvere, ako aj podania žalobcu zo dňa 23.6.2014. V dňoch nasledujúcich po splatnosti jednotlivých splátok, ako aj celého úveru si žalobca mohol uplatniť svoje právo na zaplatenie žalovanej sumy na súde, avšak toto svoje právo uplatnil na súde až dňa 29.1.2014, teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej lehoty. Súd preto v zmysle § 5b zákona č.

250/2007 prihladol na túto skutočnosť a z dôvodu premlčania uplatneného nároku, žalobu zamietol. Súd z charakteru zmluvy uzavretej účastníkmi mal za to, že išlo o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle príslušných ustanovení Obč. zákonníka a ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z.. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne majú použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka aj keby sa jednak mali použiť normy obchodného práva.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie návrhu resp. rozsudok zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že jeho právna predchodkyňa neukončila záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom a žalovaným, nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy a ani nedisponuje dokladmi, ktoré by danú skutočnosť - ukončenie zmluvy preukázali. Výkladom ustanovení všeobecných obchodných podmienok možno dospieť k záveru, že postupca následne postúpením pohľadávky žalobcu boli oprávnení, nie však povinní predčasne ukončiť záväzkovo-právny vzťah. Naňho prešli zmluvou o postúpení aj všetky práva súvisiace s danou pohľadávkou. Zo zmluvy o splátkovom úvere vyplýva mesačná periodicitá splátok. Je teda nesporné, že zmluvné strany sa dohodli na plnení splátok. K ukončeniu zmluvy došlo až dňom jej konečnej splatnosti t.j. dňom 20.10.2010. Vzhľadom na uvedené mal mu súd priznať sumu nepremišaných splátok spolu s úrokom z omeškania z každej splátky v zákonnej výške odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Žalobca zastáva názor, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ust. Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútno obchodno-záväzkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Predmetná úverová zmluva bola uzavretá 26.10.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ust. § 52-54 len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8.časti Obč. zákonníka ako aj na zmluvu podľa § 55 Obč. zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku. V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení v § 879f ods. 3 Obč. zákonníka. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2MCdo 3/2011, 6MCdo 3/2011, 6MCdo 4/2012 a rozhodnutia krajských súdov. Vzhľadom na to, že v konaní si uplatnil nárok dňa 29.1.2014 pričom ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa nadobudlo účinnosť až dňa 1.5.2014 nemôže súhlasiť s rozhodnutím súdu a právnym posúdením veci.

Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 212 ods. 1,3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci ak dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný, ktorý následne aj správne právne posúdil, ak žalobu zamietol. Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvého stupňa poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

K odvolaniu žalobcu je potrebné uviesť, že toto nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ust. Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

Podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

Podľa § 387 ods. 1 Obchodného zákonníka právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

Podľa § 397 ods. 1 Obchodného zákonníka ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ktoré nadobudlo účinnosť 1. mája 2014) orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 1. mája 2014) ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

V preskúvanom prípade je - aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka žalobcu o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka - zrejme, že prvostupňový súd musí (musel) vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako "orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy" bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Správne preto súd prvého stupňa zohľadnil § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom (por. rozsudok Najvyššieho súdu z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014).

Preto ak súd prvého stupňa na žalobcom uplatnený nárok v otázke vznesenej námietky premlčania aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie vo veci samej treba aj z tohto pohľadu považovať za správne.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že žalobcom v odvolaní uplatnenú námietku ohľadom nesprávnej aplikácie ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúcej sa premlčacej doby nemožno považovať za dôvodnú, preto odvolací súd postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ust. § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. podľa ktorých právo na náhradu trov odvolacieho konania má úspešný účastník, v danom prípade žalovaný, ktorému však v súvislosti s odvolacím konaním trovy nevznikli a žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, preto odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal.

Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.